

Deze pagina is om eruit te scheuren
als je dit krommetenen-geouwehoer hebt doorgeworsteld
en een ander slachtoffer hetzelfde wilt aandoen.

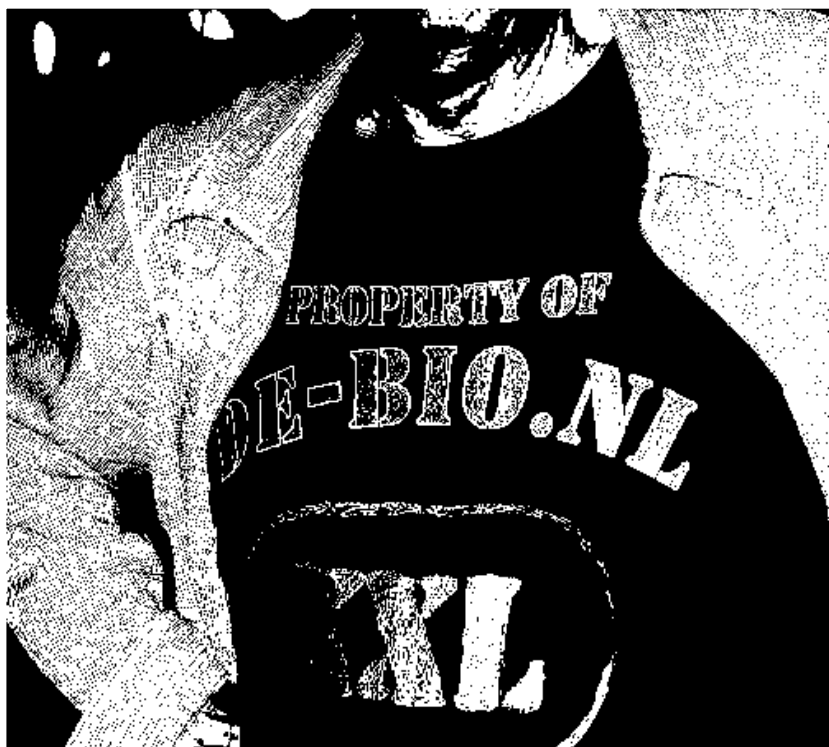
Voilà se ...

'In de leugen en fictie is veel waarheid te vinden'

De-Bio

-01-

www.facebook.com/mijnbio

Proef-lezers en -lezeressen schreven:

1- Hoi ..., ik heb het eerste hoofdstuk gelezen van Memoires van Herman Brusselmans en ik moet zeggen dat jullie gelijkwaardige partners zijn. Hij heeft uiteraard al meer boeken op de markt gebracht, maar jij doet beslist niet onder voor hem (de kundige Belg). Qua taalgebruik lig je iets geciviliseerder. Jij bent zelfs in staat een situatie veel omvangrijker te omschrijven met goede, soms spitse gevoelige opmerkingen.

2- Indrukwekkend; zoveel emoties, al die romantiek, dit zegt alles over je heerlijk zachte persoonlijkheid.

Soms moest ik echt hartelijk lachen, zo geestig en vlot geschreven is dit.

Het blijft spannend en nodigt uit om door te lezen.

Vijftig tinten grijs is er een kasteelromannetje bij ...

In welke ontwikkelingsfase ben je blijven steken?

Ik als moeder lees een heel belangrijke boodschap: *moederliefde is onontbeerlijk voor een kind.*

Wat ben je een liefhebber van vrouwen, plezier en sex, ik ontdek dat 'het' ook dus anders kan. Waarom ook niet?

Dankje voor deze bijzondere mogelijkheid tot zelfreflectie.

2- Voor zoveel extremiteiten, daar heeft een normaal mens meer dan 40 levens voor nodig. Vreselijk, die laatste hoofdstukken. Ben je echt serieus?

3- Je té vele dates en foute vrouwen peuterden veel leed los waaraan je niet meer emotioneel wist te ontsnappen.

4- Heb je werkelijk nooit échte moederliefde gekend in je jeugd?

5- Welke vrouw kan jouw charme weerstaan? Of, uh, kan jij 'n vrouw weerstaan?

De-Bio

-01-

-02-: in voorbereiding t.z.t./z.s.m.

www.padiki.nl

Omslagontwerp: Henk Kuijpers,
www.facebook.com/feestboek

Schrijver: Hans Wetering -pseudoniem- (Hans = Henk)

ISBN: 9789462547513

Eerste druk: 12 juni 2014

(©) www.padiki.nl 2014

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en schrijver.

Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever en schrijver te wenden. info@padiki.nl

Voor mijn ‘*opvoedster*’
die mij duidelijk maakte:

‘...jij bent van de melkboer
en *een stomme boer*
die nergens verstand van heeft...’

Voor mijn nimmertzatte **graai-broers**:
‘Deze *-batteraaf-* laat jullie een poepie ruiken
en spuugt in ’t eigen nest’ (Hans & Bert).

Dit boek schrijven en lezen en herlezen is meer
therapie voor mij dan voor de lezer dezes.

Mijn drijfveer om deze honderden pagina’s vol te knutselen met
‘wetenswaardigheden’:

*“Schreiben ist wie küssen, nur ohne Lippen.
Schreiben ist küssen mit meinem Kopf.”*

Zoals bij elke biografie moet ook ik me eerst afvragen wat de meest aangename leesbare vorm is om een biografie te presenteren.

Chronologisch of toch liever in een ongeordende chaotische volgorde, relaterend aan het type sterrenbeeld dat ik vertegenwoordig?

Gemini (tweelingen):

Past zich gemakkelijk aan en is veranderlijk.

Openhartig en gevat.

Intellectueel en welsprekend.

Jeugdig en levendig.

Neigend naar metroseksualiteit en biseksualiteit.

Seks? Ja, onuitputtelijk en verrassend. Wees *vóór-berijd*!

Maar aan de andere kant...

Nerveus en gespannen.

Oppervlakkig en inconsistent.

Sluw, té nieuwsgierig en ongeduldig.

Persoonlijk: getraumatiseerd en *borderline*.

‘tnks 4 accptn my frnd rqst. hw ws ur day?’

Inhoud

Duik in het diepe 11

Het trauma start hier 23

Eerste emotionele liefde 37

Het trauma groeit 53

De liefde groeit 71

Ab in die Heimat 87

Konstanz am Bodensee 103

Terug 'thuis' 123

Liefde, genot en wederzijdse aandacht 139

Aandacht, aandacht, aandacht 153

En dan beland je (ik) in de cel 169

Vrouwen ... 185

Huwelijkse perikelen 203

Gigolo 225

Stop met sporten; wees een kanjer, geen banjer 249

Ik begeef me op glad ijs 263

Het einde nadert 283

Laatste episode 291

Wat ik nog even kwijt moet ... 293

Verantwoording 295

Addendum 297

Finale 299

Dankbetuiging 299

Duik in het diepe

De tweede telg reeds op rij, bij een kinderaantal van vijf. Een zesde was ooit in de maak maar verkoos een wegglijdend ritje door de riolering van Noordwijk in het welbekende BN'er hotel: Hotels van Oranje.

De avond was warm, eerder zwoel, de zomer in aantocht en voor velen wellicht een periode die een aangenaam vakantiegevoel geeft. Begin mei en ik zit op mijn kamer achter mijn eigen werktafeltje, zelf in elkaar gefruitseld uit meubeldelen die je in mijn jeugd kocht bij Otto of Neckermann, want IKEA was in die jaren nog geen doe-het-zelf-begrip.

Een bureaublad, veel te laag voor de huidige ARBO-begrippen, met aan de bovenkant een soort rolluikje van aan elkaar geniete kleine houten reepjes. En schuiven deed het allerminst, want zelfs kaarsvet maakte dat niet mogelijk. Eronder was een bakje om pennen en andere schoolspulletjes in op te bergen.

Het einde van mijn schooljaar was aangebroken, einde van studeren en wetenswaardigheden in de hersenen persen die niet relevant blijken voor een beter leven na de schooljaren. Heerlijk ontspannen op de derde verdieping van ons statige herenhuis, eens deels de vroegere winkel Eldorado, eigendom van mijn peetoom die te vroeg stierf, en mij alleen achterliet in een familie die mij al vanaf de basisschool niet vriendelijk gezind was. Mijn ouders kozen jaren geleden voor een eigen

bedrijf om van de perikelen van het ondergeschikt zijn aan familieleden af te komen, omdat ze zo nodig de baas moesten spelen in het bedrijf dat ze slinks hadden veroverd van hun eigen ouders. Uiteraard is het hard werken als je een eigen bedrijf wilt opzetten; zeker als het dan ook nog een patisserie is die daarbij noodzakelijkerwijs een lunchroom behelsde. Dan is het duidelijk dat in de jaren toen ik nog maar net de middelbare school bezocht er maar één troef in de ogen van mijn ouders fonkelde: ‘werken’. Nu ik op een keerpunt van mijn leven stond; een ware mijlpaal, moest ik een keuze maken en mijn idee na het behalen van het MULO-B diploma, zeg maar de B-richting van tegenwoordig. Ik koos voor een verdere studie en zat nu te dubben wat ik wel of niet zou kiezen.

Door de diverse informaties bladerend lette ik niet op andere geluiden en plots stond daar mijn vader, achter mij, in de kamer. Dreigend kijkend als zo vaak wanneer ik iets deed wat hem niet aanstond.

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik kijk door wat schoolfolders om te achterhalen wat ik nu wil gaan doen; liefst een studie in de fotografie, maar dat zal wel wat extra geld kosten.’

Hij gaf een brul die mij van mijn stoel rukte:

‘Hier is het alleen maar werken of ophoepelen,’ schreeuwde hij.

‘En toch kies ik ervoor om verder te leren, want werken kan ik nog altijd,’ was mijn bibberende antwoord.

‘Eruit jij, hier wordt alleen gewerkt zeg ik je, maak dat je wegkomt.’

Zo dat is klare taal, en stoer als ik was liet ik me niet kennen en liep de trap af, in de richting van de woonkamer, en riep hem na:

‘Dan vertrek ik nu en zie je mij nooit meer terug.’

Een antwoord kwam er niet, wel hoorde ik hem de trap afstormen, door de gang rennen zoals hij altijd deed, en dan de volgende trap omlaag en ook hoorde ik nog hoe hij die zware tussendeur, richting de keuken en kantoor dichtsmeet met een enorme dreun.

Snel haastte ik mij terug naar mijn kamer, zocht een klein rieten koffertje op zolder en deed er wat kleding en een tandenborstel in. Trap weer af, sluipend door de gang en de volgende trappen af totdat ik in de kelder stond om vervolgens via de achterdeur, bij de bakkerij, naar buiten te glippen.

Oeps, ik vergat dat ik wel een centje kon gebruiken onderweg, dus ging ik voorzichtig weer terug en zette de koffer achter de kelderdeur. Luisterend aan de tussendeur kon ik horen dat mijn vader liep te schreeuwen in de bakkerij tegen mijn moeder:

‘Die komt er niet meer in. Ik heb ook alleen maar hard gewerkt in mijn leven en met studeren is niks te bereiken!’

Ik dacht wel dat de kust veilig was en dat mijn ouders nog wel even bleven schreeuwen tegen elkaar. Zodoende kon ik ongestoord naar het kantoortje gaan waar de brandkast stond

waarvan de deur meestal niet afgesloten was. Gelukkig ja, de deur stond nog open; ik snuffelde er wat in en vond op het onderste plankje de diverse spaarbankboekjes. Snel griste ik het mijne eruit. Ik zag dat er een bedrag van 800 gulden op stond. In die tijd, ik was toen net 16 jaar, een bedrag waarvan je wel een redelijke tijd goed kon leven. Met spoed haastte ik me naar het postkantoor met de bedoeling meteen het gehele bedrag van de rekening te nemen. De vrouw aan het loket vroeg nog:

‘Wat ga je met dat geld doen?’

‘Nou, we gaan met vakantie en ik betaal een groot deel zelf,’ liet ik weten.

In die jaren hadden we nog zo’n boekje met stempels en waar de verrichtingen netjes met Parker-pen in werden geschreven. Het duurde dus wel even voordat ze was uit gekrabbeld en vervolgens liep ze ook nog een kantoor binnen. Ik kreeg schrik. Zou ze mijn ouders gaan bellen of het wel in orde was? Kerkrade was toen nog een dorpje, iedereen kende elkaar en mijn familie was bij niemand onbekend.

Trage minuten slopen voorbij en ik stond op het punt om weg te rennen want stel je voor dat mijn ouders zo meteen bij de uitgang zouden staan. Dan was het instappen en op naar huis waar de bekende rubberen pantoffels en harde zwartepiet roeden hun zoveelste billenkoekje zouden kunnen geven. Eigenlijk moest ik lachen om die gedachte. Mijn jonge jaren hadden zoveel slaag gekend dat ik op den duur al begon te lachen als mijn vader mij weer eens over de knie legde en

mijn blote billen bewerkte. Pijn voelde ik al lang niet meer, het begon zelfs op een soort genot te lijken en tegenwoordig, als ik aan die tijd denk, krijg ik een lichte heimwee naar die tijd. Ben ik er waarschijnlijk aan toe om een trauma uit mijn jeugd te verwerken door een herbeleving?

Een ex-vriendin was ooit getrouwd met een ploert die haar regelmatig alle hoeken van de kamer liet zien, zijn peukjes op haar hand en gezicht uitdrukte en haar dan, na veel klappen, in de kreukels achterliet en vervolgens ontspannen naar bed ging. In onze relatie gaf ze steeds vaker aan dat ze hunkerde naar die behandelingen, maar dan wel met een gevoel dat haar veiligheid gaf en waarvan ze de grenzen zelf kon aangeven. De sm-spelletjes en bondage-zondagen, de bdsm-shows die we nadien gaven in clubs en op beurzen waren een ware opluchting voor haar tot het moment dat ze zichzelf genezen verklaarde en mij de rug toekeerde.

De vrouw kwam terug uit de aangrenzende kamer, liet het boekje zien en wees mij op het feit dat het boekje nu geen waarde meer had gezien de stempels die het kantoorhoofd erop geknald had. Maar als aandenken mocht ik het meenemen, en ja, dat heb ik gedaan en bewaar en koester het als een herinnering aan één van de meest verstandige stappen in mijn onrustige leven.

Een dikke bobbel in mijn broek rijker haastte ik mij naar huis, sloop achterom binnen en hoorde mijn ouders nog steeds tegen elkaar tieren. De koffer stond nog op z'n plek. Ik greep er naar en spoedde mij richting treinstation. Nu niets dan snel wegwezen hier voordat die ouwe zich zou bedenken. Wat klinkt het hard dat ik hem die ouwe noem, maar ook nadien werd ik nog enkele malen teruggehaald en weer eruit gesmeten, geslagen en te vaak uitgescholden voor etter, stommerik en meer denigrerende uitspraken.

Op zijn sterfbed stond ik als enige van de kroost naast zijn bed en dacht maar één ding toen hij nog even zijn ogen opendeed en fluisterde: 'Hans...'

Mijn gedachten klonken te zacht:

'Ga nu maar gauw kapot ouwe...'

en toen blies hij gelukkig zijn laatste adem uit.

Een beetje onwennig en met mijn gedachten ongeordend, boos, angstig, verlaten, eenzaam en spanning voor wat nu zou gaan komen, nu ik geheel op eigen benen mijn leven moest gaan vervolgen. Maar gelukkig kon ik mijn dromen nu gaan waarmaken en de studierichtingen kiezen die ik zelf heel duidelijk voor ogen had: fotografie en psychologie.

In Eindhoven stapte ik uit, ten eerste omdat ik niet echt wist waar ik naar toe wilde en ten tweede omdat ik dacht in Eindhoven wel een school voor fotografie te vinden.

Jeugdigen zullen nu wel zeggen:

‘Had je je dan niet eerst eens kunnen informeren of op internet kijken!’

Nee dat was er in die jaren nog niet, we waren al blij als we eens ergens een telefooncel konden vinden waarbij we niet achteraan in een lange wachtrij moesten plaatsnemen.

Moet je je voorstellen: een rieten koffertje in de hand, zo’n ding met aan de hoeken leren stukken ter bescherming en een leren handvat met mooie metalen haakjes die het geheel zo statig nostalgisch completeren. Tegenwoordig zou ik het zo voor een mooi bedrag op marktplaats.nl kunnen verkopen. Eigenlijk wreed wat wij in onze jonge jaren allemaal hebben weggegooid als zijnde niets waard en waar we nu met weemoed aan terugdenken en gretig naar graaien als we het op de zoveelste rommelmarkt aantreffen.

Ronddwalend langs de straten rondom het station van Eindhoven ging ik eerst eens op zoek naar een overnachtingsplek. Even informeren bij één van de vele jeugdigen die ook in die jaren het station en omgeving bevolkten. Zo kwam ik spoedig bij een klein hotelletje alwaar mij zonder veel gevraag een kamer werd toegewezen voor een paar guldens. Maar eerst moest ik iets doen aan mijn knorrende maag en tot rust komen na deze eerste uren vol spanning in een wereld die heel nieuw voor mij was en waarin ik nog heel veel nieuws en onverwachte aangename en minder aangename levenservaring zou gaan opdoen. Van eerste echte liefde tot een ontmaagding door een oudere vrouw en een onwennige

beleving met een man die wel een jong knulletje wat wilde leren.

Aangekomen in de ruimte die als restaurant werd bestempeld, zag ik her en der wat stelletjes aan een tafeltje zitten en ook diverse mannen alleen aan een bar. Na een slaatje te hebben besteld, meer wist ik nog niet in die tijd, want wij waren met mijn ouders nog nooit wezen uiteten, zag ik een oudere man intens naar mij kijken en toen ik naar hem keek en eens netjes glimlachte stond hij op, kwam pardoes bij mij zitten en bood mij een drankje aan. Nee geen schrik, alcohol was nog niet aan mij besteed dus hield ik het bij een frisse cola. De man, die zich John noemde, vroeg wat ik in dit hotel deed en zoals het moest lopen kon ik mijn hart, dat overstroomde van boosheid richting mijn ouders, uitstorten en de tranen van spanning van de eerste uren op mijn nieuwe levensweg, bij hem nu de vrije loop laten. Ook vroeg ik of er een school voor fotografie in Eindhoven was, maar hij adviseerde mij een eind verder te reizen en eens te informeren in Den Haag; daar was ook hij ooit een studie begonnen aan de fotovakschool.

Dit was een aangename overeenstemming en van het één kwam het ander, van een volgende cola ging ik toch aan een biertje en nog een biertje. Ik werd steeds suffer en wellicht ook al aangeschoten, of was er met mijn drankjes geknoeid? Achteraf denk ik dat het allemaal opzet was en die vriendelijke John zijn slachtoffertjes wist uit te kiezen in dat hotel-

letje waar blijkbaar vaker jeugdigen strandden in die jaren. De volgende ochtend werd ik wakker met een bonzend hoofd, totaal ontkleed en ik voelde dat ik in een bed lag dat niet erg fris rook.

In het verleden, in de tijd dat ik op de kostschool in Bleijerheide was en daar door de broedertjes open en bloot met onbevleete studentjes werd gespeeld op een zeer erotische manier, had ik wel ervaren wat er tussen mannen kon gebeuren. Die broedertjes deden 'het' maar al te graag zodat wij een opvoeding kregen die ons liet denken dat liefde en seks tussen mannen niet verkeerd is.

Zo kwam het dus dat ik me wel kon voorstellen wat er met mij was gebeurd die avond of nacht en omdat ik bang was dat ik gepenetreerd zou kunnen zijn van achteren voelde ik er eens goed aan. Maar gelukkig deed het geen echte pijn. Dus wellicht was er niet meer dan wat gefrunnikt aan mijn jeugdige body.

Met een beetje veel schaamrood op mijn wangen liep ik naar het restaurant waar niemand anders aan het ontbijt zat. De serveerster bracht warme koffie en wenste mij een goede dag zonder verder iets te zeggen of te vragen. Zou ze het weten of zou ze het inmiddels normaal vinden dat hier kinderen van net 16 jaar vaker alleen kwamen overnachten in dit etablissement?

De tip om verder te reizen was welkom en daarom vervolgde ik snel mijn weg via het station richting Den Haag. In de trein kwam ik spoedig aan de praat met andere jeugdigen die blijkbaar ook onderweg waren naar een nog onduidelijke bestemming. Zo was er een bebaarde jongeman uit Zwitserland die een Duits sprak dat mij bijna bij elk woord aan het lachen maakte. Hij was student en wilde in de tijd tot zijn volgende studieronde wat rondtrekken door Europa en nu was Nederland aan de beurt. Zijn doel was de kust, want daar waren grote hotels die nu werden bevolkt door toeristen en zeer zeker kon men er wel een werkstudentje gebruiken.

We besloten om beiden in de trein te blijven tot het eindpunt en dat bleek Zandvoort te zijn. Het nieuwste hotel in die tijd was het Badhotel, dat naast het deftige oude Bouwes lag. Momenteel is het Badhotel een soort bejaardencentrum voor de meer gefortuneerden. De eigenaar was een jood; een zekere mijnheer van de Pas die op onregelmatige tijden de tent kwam controleren in gezelschap van vrouw en dochter Susan.

Daar aangekomen werden we na een kort gesprekje meteen aangenomen, de Zwitser mocht in de keuken meehelpen en ik werd al meteen naar de personeelsruimte gestuurd waar ik een leuk grappig gekleurd hesje van het hotel kreeg en omdat ik voldoende vreemde talen sprak deelde men mij in bij de receptie. Ik leerde er snel enkele ondeugende vrijgezelle receptionistes kennen, die weliswaar stukken ouder waren,

maar al spoedig lieten merken dat ze een frisse jongeman wel het één en ander konden bijbrengen.

Toch jammer voor hen werd ik na een paar dagen gevraagd om in de nachtdienst te werken, want er was nog geen nachtportier maar wel waren er erg veel gasten die vaak laat in de avond of vroege ochtend naar hun kamer wensten te gaan. De diverse nachtbrakers waren vanaf die tijd een welkome bron van inkomsten. Als ik ze de deur opende ontving ik geregeld een stevige fooi, en kreeg stevast de vraag:

‘Are there any nice girls available around here or can you perhaps arrange it for me?’

Natuurlijk had ik al snel geschoten hoe het er aan toe ging in de nachtelijke uren, het was zelfs veel levendiger dan dat saaie in- en uitchecken overdag. Aan de overkant van de receptie was een hotelbar die steeds tot ver in de ochtend open was. De zeer appetijtelijke bardame maakte me wegwijs in het nachtelijke vertier omdat ze zelf regelmatig een klantje mee naar een kamer sleepte als de bar sloot en ze mij dan vroeg om de sleutel van een vrije kamer. Zonder te morren of enig tegenstribbelen werd dat dan snel geregeld en na enkele dagen mocht ik zelfs naar haar kamer komen als mijn nachtdienst erop zat. Dan bereidde ik een heerlijk vers ‘ontbijtje op bed’ voor en paradeerde daarmee naar haar kamer waar we dit samen gezellig op bed konden nuttigen. Ze zat dan meestal nog in haar babydolletje waarin ze de uren daarvoor genoeglijk een centje had bijverdiend en ik in mijn

nog maagdelijke witte slip. Meer gebeurde er nooit, waarom; is mij niet duidelijk geworden. We waren simpelweg goed bevriend en om het spannend te zeggen: *'Partners in crime.'*

In die tijd was ik nog te preuts om iets met en vrouw te durven doen. Wel kocht ik af en toe een seksblaadje in het dorp. Die bevatten in die tijd nog slechts wat schaars geklede vrouwen en het woord porno moest nog worden uitgevonden. Dat kijken naar de blote borsten en behaarde schaamstreek kon mij heftig opwinden en zo kwam ik: 'aan mijn gerief'. Het kwam niet in mij op om een vrouw aan te raken hoe graag ik dat ook zou willen. Wellicht nog een stukje frustratie uit een periode toen ik nog maar net 15 jaar was en dan stiekem met een vriendinnetje naar de bioscoop ging, lekker vroeg, om nog een leeg plekje helemaal achteraan op het balkon te bemachtigen. Op zo'n avond zat ik weer eens met een vriendin daar en liet mijn arm over haar schouder glijden, steeds verder tot ik de bovenkant van haar bloesje bereikte en met kleine stukjes steeds verder naar binnen en beneden schoof om haar BH'tje te kunnen vinden en dan nog verder te gaan opzoek naar de allereerste aanraking met een borst en tepeltje. Op 'n zeker moment voelde ik haar hand op mijn hand die ze hardhandig wegduwde. Een volgende poging heb ik nooit meer gewaagd bij haar.

Met die frustrerende ervaring nog in mijn achterhoofd had ik té veel moeite om ooit nog een poging te wagen bij een volgende date.

Het trauma start hier

Basisschool heette in die jaren nog de lagere school. Vanaf klas vier, bij meester Bemelmans, kreeg ik nu en dan al een beetje argwaan omdat hij mij te pas en te onpas een uilskuiken noemde. Eens had ik de moed om te vragen wat hij daarmee bedoelde en waarom. Had ik het maar nooit gedaan want ‘*stante pede*’ mocht ik naar het schoolhoofd die me duidelijk maakte dat ik zulke zaken niet hoefde te vragen op mijn leeftijd en als ik toch meer wilde weten moest ik maar eens bij mijn moeder te rade gaan. De leerstructuur was in mijn jeugd nog niet zo open als momenteel. De onderwijzers en onderwijzeressen waren zeer dominant en gehoorzamen was plicht nummer één.

Met een ongevraagde draai om mijn oren, waarvan ik zowat rondtolde, werd ik teruggestuurd naar de klas. In klas 4 zat ik. Eigenlijk best een warrige klas. Als ik zo terugdenk wat er in dat schooljaar allemaal is gebeurd en waarom heb ik dat destijds laten gebeuren? In de eerste maanden zat ik helemaal vooraan in die klas bij die meester die mij jaren later duidelijk maakte een oogje te hebben gehad op mijn moeder en hij noemde mij: zijn product, een uilskuiken. Steeds verder mocht ik naar achteren plaatsnemen in de klas totdat ik bijna helemaal achteraan zat. Het volgende onverwachte spektakel van dat schooljaar voltrok zich nu. Op een donderdagavond ging ik met mijn moeder naar een kennis die toen een apotheek had en daarbij, in een achterkamertje, ook een

optiek. Een echte gespecialiseerde opticien of optometrist kenden we niet in de jaren 60, dus kon een handige apotheker er een centje bijverdienen in de avonduren. Met wat draaiwerk met zo'n regelbril: 'Beter zo? Slechter zo? Zo leesbaar? Onderste regel nu.'

Er is op dit moment, dus ruim 50 jaren later, niet veel veranderd als ik het goed heb. Een jaartje geleden, tijdens het meten en aanpassen van een nieuw montuur kreeg ik weer zo'n zwaar meetijzer op mijn neus. De apotheek en alle bijbehorende gebouwen werden laatst geveild want ze stonden al vele jaren leeg.

Een druppeltje in mijn ogen en morgen terugkomen. Maar inmiddels was mijn hele blikveld troebel.

Was dit de doodslag als natrap van die schuins-marcherende schoolmeester van klas vier? Een dagje later gingen we weer naar de apotheek en er lag een zwaar zwart brilmontuur klaar voor mij. Al meerdere jaren en zelfs tegenwoordig ook, is dat model weer in de mode. Je ziet: '*L'histoire se repete*'. Mijn blikveld was weer helderder vanaf dat moment. Later, vele jaren later begreep ik de toegepaste procedure. Een oogarts druppelt een vloeistof in je oog om vervolgens een tweede controle te doen en dan zie je even enkele uren niet best. Bespaar me een betere uitleg, maar ik zal het mijn opticien nog eens vragen om het gedetailleerd uit te leggen.

Het schooljaar was nog niet om en toch gebeurde er een ongevraagde verplaatsing. Niet een klas hoger of lager maar veel erger.

Ik werd plotseling uit de familieveiligheid gerukt.

Mijn ouders kozen, na meerdere jaren bij hun eigen ouders in de zaak te hebben gewerkt, voor een zelfstandig bedrijf. Vijf jonge kinderen zijn dan een heftige hoeveelheid 'sta in de weg'. Elk van ons kreeg een plek in een internaat.

Op korte afstand, ongeveer 2 kilometer van de nieuwe zaak, was een kostschool voor jongens.

Het heette: Jongenspensionaat Maria ter Engelen. Dit werd gerund en bevolkt door een onooglijk stelletje ongeschoolde, maatschappelijk incapabele, vrouwonvriendelijke, bedrijfs-onkundige, opvoed-onkundige, niet pedagogisch onderlegde, minkukkels met geile grijpgrage handjes.

Bovendien waren er diverse van die bruingerokte, onophoudend halleluja zingende, sm-koord dragers, zwaar gefrustreerde figuren die té regelmatig een uitlaatklep nodig hadden en die opgehoopte spermi-klodders lieten lopen onder die bruine juten jurk.

Hoe deden ze dat? Overal waren ze dag en nacht in m'n buurt. Als een soort paparazzi. Bruine bodyguards. Glurende geilzakken. De wc's waren buiten in een klein overdekt open huisje met te lage klapdeurtjes die nauwelijks op slot konden en waar wij te klein voor waren om er overheen te kunnen kijken. Toch wist broeder Galuria, die erg groot was, zich het dagelijkse recht toe te kennen, om de toiletten te controleren. Op en neer pendelde hij, kijkend over elke deur en voelde er ongemerkt aan of die open kon. En als het lukte en je dus, vanwege je hoge nood, had vergeten het slot goed in te haken

dan stond Galuria doodstil te kijken naar wat je deed en ging, om het zicht van buitenaf te beperken, breed in de opening staan, zodat alleen hij kon zien wat je deed. Soms bukte hij zich om je te helpen je broek op te trekken en als het even lukte dan wist hij per ongeluk je kruis aan te raken of duwde argeloos je pikje in de slip en maakte je gulp dicht. Dat was blijkbaar hetgeen dat hij het liefste deed. De ristsluiting was nog niet uitgevonden. Onze broeken hadden nog knoopjes en dat gefrunnik daarmee was een heel gedoe. Maar hij hielp je maar wat graag ermee. Schijnbaar toch wel een beetje kindvriendelijk mannetje, die geilaard. En mijn god wat waren ze altijd hulpvaardig; die pedo's.

Deze ongewenste intimiteiten, zo heet dat dus tegenwoordig, waren de eerste weken al zwaar te verduren.

In de eerste maanden van dat schooljaar had ik een ervaring, samen met wat vriendjes. Dat was vrij kort voordat ik naar de kostschool ging en mijn ouders nog bouwden aan hun droombedrijf. Wij woonden in de Koninginnestraat in Kerk-rade in een groot herenhuis waar een voorkamer was met een gaskachel, die nooit aan mocht wegens bezuiniging en een tussenkamer met een kolenkachel. Heel gezellig maar wel verplicht om het uur de kelder in, als het koud was, om de kolenkit te vullen. En helemaal achteraan bevond zich nog een kamertje dat het kantoortje was. Hierin stond een groot zwaar bewerkt houten bureau met bijpassende bureaustoel.

Op een middag terwijl ik met mijn vriendjes aan het einde van de straat speelde in een klein bosje, daar waar nu de Rodahal staat, kwam er een man naar ons toe en vroeg of we niet even moesten plassen of poepen. We vonden het maar raar en zeiden: ‘Nee.’ Maar hij bleef aandringen: ‘Misschien moet je even plassen, dan help ik je wel.’ Wij negeerde hem zoveel mogelijk maar hij wist van geen wijken, en hij stond op een zeker moment met zijn piemel uit de broek naar ons gericht. Zoiets hadden we natuurlijk nog nooit gezien en kwamen schuifelend dichterbij. Hij had een recht vooruitstekende dikke penis, ik vermoed dat hij dus nog niet al te oud was toen. Een jaar of vijfendertig zou ik nu denken, als ik dit vergelijk met mijn eigen huidige leeftijd en dan zie dat mijn penis zoiets als een enorm harde erectie als een vlaggenstok, omhoog stekend, niet meer dagelijks presteert.

Hij wreef over de brede, platte bovenkant ervan en zei dat we ook eens mochten voelen en als we het zachtjes zouden doen dan kon hij ons laten zien dat hij er zelfs melk mee kon maken. Onze nieuwsgierigheid was niet meer te bedwingen en we zagen niet in dat dit een z.g. pedofiel was. Wisten wij veel op die leeftijd. Het was gewoon spannend. Toch waren er enkele vriendjes die er geen raad mee wisten en voorzichtig steeds verder afstand namen. Van de paar die nog als vastgenageld aan de grond stonden te kijken, greep hij er een bij de hand en zei:

‘Voel nu maar en wrijf maar zacht, dan komt de melk wel.’

En jawel, een paar seconden later spoot er een flinke witte straal vocht uit zijn penis. Wellicht was hij hiermee al ruim aan zijn gerief gekomen, want hij wurmde meteen die grote paal zijn broek in en maakte snel dat hij wegkwam.

Verbouwereerd liet hij ons achter en we hadden nu ook geen zin meer om in het bos te spelen: die zin was intussen wel over! Dus spoedden wij ons huiswaarts.

Ik wilde mijn moeder vertellen wat ik mee had gemaakt en vragen wat het eigenlijk allemaal was wat er gebeurde.

Thuisgekomen rende ik naar haar toe en stond met knikkende knieën het hele verhaal af te ratelen. Zonder schroom blijkbaar want wat er werkelijk met welke emoties was gebeurd bleek één van de eerste echte mijlpalen in mijn seksuele beleving te zijn geweest.

Mijn moeder luisterde gefascineerd en ze antwoorde slechts:

‘Ik zal het er met je vader over hebben en dan vertel ik je meer.’

Maar hoe zeer ik er dagen later om zeurde mij te vertellen wat ik had gezien, ze stelde mij steeds weer gerust met de woorden:

‘Daar kom je later wel achter.’

Tsja, zo leg je wel een basis voor een eerste trauma.

De broedertjes in het internaat vertoonden dus dezelfde neigingen. En hoewel ze de eerste tijd nogal wat terughoudend waren, gingen ze steeds een beetje verder bij de jongens die

helemaal nul komma nul begrip hadden van wat er speelde op het seksuele gebied bij die godslasteraars.

Mijn aversie hiertegen en ook omdat ik hetzelfde nare onbevestigde gevoel weer naar boven voelde borrelen als destijds met die pedofiel gaven mij de aanleiding om te zoeken naar een mogelijkheid om snel weg te komen uit dit '*sodom en gomorra*'.

De kostschool was echter zwaarder beveiligd dan een moderne gevangenis anno 2014. Metalen hekwerken, van zeker twee meter hoog, om het hele terrein, daarboven nog een halve meter prikkeldraad. Aan de voorkant een poort die éénmaal in de maand een zondagmiddag een uurtje open mocht om bezoek binnen te laten, tot aan de slagboom. Daar stond je dan ook, na weken van wachten, te hopen dat iemand van je familie even op bezoek wilde komen.

Nu en dan fiets ik nog langs de resten van het klooster. De poort is er nog, de meeste gebouwen afgebroken en moderne huizen geplaatst op dat vrijgekomen terrein. De kapel staat er nog als een ruïne. Alleen wat stukjes muur, een ingezakt dak en vernielde dure glas in lood ramen. Daarvoor hadden destijds de plaatselijke middenstanders en andere godsvruchtige personen, die een balkonplekje in de hemel wilden kopen, vaak grote bedragen gedoneerd.

Aan de achterkant, naast één van de twee eetzaal, was de bakkerij en broeder bakker was heel lief. Achteraf hoorde ik dat ook hij niet vies van een jong ventje was, maar gelukkig

had hij een lang kritisch wensenlijstje betreffende het uiterlijk van zijn slachtoffertjes. Was het juiste hebbedingetje in de buurt dan ging ook hij, naar verluid, ook snel iets breder lopen.

Af en toe liep ik bewust per ongeluk de bakkerij in, maar hij maakte het mij nooit te moeilijk en heeft mij ook nooit aangeraakt. Wel babbelde ik graag met hem over zijn werk.

Mijn grootvader, van vaders kant, had aan de andere kant van de straat, achter de kloosterbakkerij, voorbij de waakhonden en vervolgens weer achter het hoge hekwerk een grote brood- en banketbakkerij. Het Anker. In die jaren een begrip in de wijde omtrek. Mijn oma was mijn peettante en ik was er altijd welkom; gelukkig.

Keuvelend over het bakken, het meel, de oven en hoe mijn opa het deed, liet broeder bakker mij steeds meer toe en zo mocht ik ook een keer de gevaarlijke honden gaan voederen. Ze zaten in kooien die regelmatig openstonden. Wellicht gevaarlijk maar als ze gevoerd werden deden ze geen kwaad en werd je snel vriendjes met ze. Het kwam zelfs zo ver dat ik ze helemaal alleen mocht gaan voederen. Dan liet ik ze uiteraard loslopen.

Nu nog maak ik hiervan gebruik als ik ergens kom waar een hond is. Steeds heb ik enkele hondenbrokjes bij me en als een hond, hoe groot of gevaarlijk ook, dat ruikt dan slaat de eventuele agressiviteit snel om in vriendschap.

Zo was het ook met deze honden die binnen het hoge hekwerk liepen. Daar waar ook de leveranciers naar binnen kwamen. Dus het hek ging soms open. Eenmaal was ik bij de honden en wilde ze eten geven toen het hek werd geopend door broeder bakker. Een vrachtwagen reed achteruit om een stukje naar binnen te rijden ten einde z'n lading te lossen. Broeder bakker zal nooit hebben geweten dat mijn intentie voor de interesse in zijn werk en de liefde voor de honden puur en alleen gericht was op het feit een kans te krijgen om te ontsnappen uit die gevangenis vol onbevredigde pikgrippers. En nu ik mijn kans schoon zag, wilde ik niet op een volgend of beter moment wachten. Dus dit was de kans waar ik al ruim een week op had gewacht. Er werd druk uitgeladen en niemand lette op mij. Langs de vrachtwagen liep ik alsof ik naar de andere kant van de hondenhokken wilde gaan, maar eenmaal uit het zicht van broeder bakker zette ik het op een lopen en rende zo hard ik kon naar mijn ouderlijk huis zonder om te kijken.

Die twee kilometer heb ik in een spectaculaire recordtijd afgelegd. Nu nog, tijdens een beangstigende nachtmerrie, loop ik regelmatig, hijgend en gillend, die route.

Had ik dat maar vaker gedaan dan had ik de basis kunnen leggen voor de weg naar een gouden medaille op de olympische spelen. Hoe ik het klaarspeelde weet ik niet, maar in no time stond ik in de winkel bij mijn moeder die me geschrokken mee naar het kantoor nam. Daar deed ik mijn verhaal over de gevangenis en dat daar veel mannen waren